

Sygn. akt II S 330/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny – Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Tabaka (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Katarzyna Oleksiak

SO Joanna Czernecka

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2017 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skarg T. B. (1) i J. S. (1)

przy uczestnictwie Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa- Krowodrzy w Krakowie

o naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym o zniesienie współwłasności, jaka toczy się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie pod sygn. I Ns 2608/11/K bez nieuzasadnionej zwłoki

postanawia:

1. stwierdzić, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie o sygn. I Ns 2608/11/K doszło do nieuzasadnionej przewlekłości ;
2. przyznać od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie skarżącemu T. B. (1) kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) a skarżącej J. S. (1) kwotę 3500 (trzy tysiące pięćset) zł ;
3. oddalić skargi w pozostałym zakresie;
4. zwrócić skarżącym od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Krakowa- Krowodrzy w Krakowie kwoty po 100 zł (sto złotych) wpłacone jako opłata od skargi.

SSO Katarzyna Oleksiak SSO Beata Tabaka SSO Joanna Czernecka

UZASADNIENIE

Skarżący T. B. (1) i J. S. (1) złożyli skargę w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki i domagali się stwierdzenia przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Krakowa- Krowodrzy w Krakowie pod sygn. akt I Ns 2608/11/K. Skarżący T. B. (1) wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty w wysokości 7 000 zł oraz kwoty 100 zł tytułem uiszczonej opłaty od skargi. Natomiast J. S. (1) domagała się zapłaty kwoty 20000 zł.

W uzasadnieniu skarżący wskazali na szereg nieprawidłowości postępowania objętego skargą. Wskazali, że prowadzone przed Sądem Rejonowym wieloletnie postępowanie wymagało z ich strony poświęcenia czasu oraz wielu nakładów finansowych związanych z kosztami prowadzonego postępowania dowodowego. Stwierdzenie nieważności

postępowaniu przez Sąd Okręgowy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oddala skarżących od uzyskania zamierzonego celu. Jednocześnie zarzucili, że w sprawie postępowanie nie było prowadzone sprawnie, dochodziło do 3 krotnej zmiany sędziego referenta, co w ich ocenie nie sprzyjało koncentracji wiedzy po stronie samego sędziego o istotnych okolicznościach w sprawie. Ponadto skarżący wskazali, iż w sprawie występowało aż 42 uczestników, co tym bardziej wymagało wzmożonej pracy sędziego, która jak się okazało nie była wystarczająca. Na rozpoznanie sprawy niejednokrotnie było przewidziane zbyt mało czasu, co powodowało konieczność zdjęcia sprawy z wokandy tak jak miało to miejsce 24 marca 2015 r. Wady postępowania prowadzonego od 2009 r spowodowały, że sprawa ponownie wróciła do punktu wyjścia. J. S. (1) wysokość żądanej kwoty uzasadniała nie tylko rażąca przewlekłością ale także bardzo wysoka wartością przedmiotu postępowania. Ponadto brak zakończenia postępowania naraża ją na liczne niedogodności związane z brakiem wyodrębnienia lokalu jak niższą wartość lokalu oraz trudności w znalezieniu nabywcy. Do tego dochodzą trudności natury organizacyjnej związane z brakiem wspólnoty mieszkaniowej a także potrzeba dokonania remontów które w sytuacji trwającego postępowania są zawieszane lub trudne do przeprowadzenia. Nadto z uwagi na skierowanie sprawy do ponownego postępowania wiele wydatków związanych z opinią biegłego musi zostać ponowionych. Z kolei T. B. (1) wysokość przyznanej kwoty odniósł do wysokości kwot przyznawanych w podobnej sprawie na rzecz innych współwłaścicieli.

Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie zgłosił swój udział w sprawie, domagając się oddalenia skargi. Uczestnik wskazał, iż Sędzia referent prowadzący sprawę w Sądzie Rejonowym był uprawniony do przyjęcia, że wnioskodawczyni A. E. skutecznie ustanowiła pełnomocnika do doręczeń, a w konsekwencji była prawidłowo zawiadamiana o podejmowanych w sprawie czynnościach, bowiem podpisała ona wniosek o zniesienie współwłasności (jej podpis widnieje na k. 7 akt pod numerem 29). Kolejni sędziowie referenci w Sądzie Rejonowym w przekonaniu uczestnika byli uprawnieni do przyjęcia, że wniosek został podpisany przez osoby wymienione we wniosku, skoro podpisy tych osób następowały na karcie dołączonej do wniosku, a przed pozostałymi załącznikami. Złożenie podpisu przez A. E. na wniosku, w którym jako jej adres podano K. ul. (...) powoduje, że zgłoszenie się przez P. B., jako pełnomocnika do doręczeń sprawy uprawniało sędziego referenta do przyjęcia, że może kierować korespondencją na adres pełnomocnika. P. B. w piśmie z dnia 11 maja 2010 r. (k. 126) nie precyzuje charakteru pełnomocnictwa, jakie mu zostało udzielone. Sąd wskazał, że P. B. odbierał korespondencję do niego kierowaną, a A. E. stawiała się na rozprawę w dniu 12 czerwca 2012 r. mimo, że zawiadomienie skierowano do P. B.. Złożyła wówczas zeznania, zaś po okazaniu pisma złożonego do akt i podpisanego przez P. B. określiła je jako „swoje stanowisko” i „nasz wspólny wniosek”. Kwestia prawidłowego umocowania J. S. (2), o której mowa we wszystkich skargach nie miała znaczenia dla rozpoznania sprawy z uwagi na skuteczne ustanowienie pełnomocnika przez tę osobę. W ocenie Skarbu Państwa brak jest podstaw do przyjęcia, że w sprawie doszło do przewlekłości w postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga podlegała uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r., Nr 179 poz. 1843) strona może wnieść skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania, tj. o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawikłaności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. O naruszeniu prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki można mówić tylko wówczas, gdy z przyczyn zwinionych

przez sąd postępowanie w danej sprawie trwa dłużej, niż jest to konieczne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności i wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Analiza akt sprawy objętej skargą wskazują, iż w postępowaniu podjęte zostały następujące czynności:

W dniu 9 listopada 2009 r. do Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie wpłynął wniosek 33 wnioskodawców o częściowe zniesienie współwłasności nieruchomości (k. 2). Do wniosku została dołączona lista zawierająca podpisy wnioskujących (k. 6). Zarządzeniem z dnia 4 grudnia 2009 r. uczestnicy zostali wezwani do uzupełnienia braku fiskalnego wniosku o zniesienie współwłasności poprzez uiszczenie kwoty 1000 zł tytułem opłaty sądowej od wniosku w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu wniosku (k. 37). Opłata została uiszczona w dniu 30 grudnia 2009 r. Postanowieniem z dnia 17 lutego 2010 r. do udziału w sprawie zostali wezwani kolejni uczestnicy (k. 74). Termin posiedzenia został wyznaczony na dzień 13 maja 2010 r. W dniu 11 maja 2010 r. do Sądu Rejonowego wpłynęło pismo P. B., który zgłosił swój udział jako pełnomocnik uczestniczki A. E. dołączając pełnomocnictwo notarialne oraz oświadczenie o wyrażeniu zgody na rozpoznanie sprawy pod nieobecność (k. 126). Po zakończeniu posiedzenia obecni uczestnicy zostali zawiadomieni o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 3 sierpnia 2010 r. (k. 142). Nieobecna A. E. została wezwana na termin kolejnego posiedzenia pismem z dnia 2 lipca 2010 r., przy czym wezwanie zostało skierowane do występującego w jej imieniu pełnomocnika P. B. (k. 155 i 173). W przerwach pomiędzy rozprawami do sprawy wpływały liczne pisma procesowe oraz pełnomocnictwa udzielane przez uczestników postępowania. W dniu 3 sierpnia 2010 r. odbyło się posiedzenie, w toku którego doszło do przesłuchania wnioskodawcy L. B.. W toku tej rozprawy Sąd uzyskał oświadczenie wnioskodawcy o śmierci uczestniczki I. H. i postanowieniem zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. (k. 209). Pismem z dnia 19 sierpnia 2010 r. zwrócił się do USC o nadesłanie skróconego aktu zgonu I. H.. Odpis aktu zgonu wpłynął do Sądu w dniu 14 września 2010 r. (k. 252). Pismem z dnia 26 października 2010 r. K. W. poinformowała Sąd o nabyciu spadku przez P. H. i K. W. i przesała odpis postanowienia (k. 255). Postanowieniem z dnia 4 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy wezwał do udziału w sprawie spadkobierców oraz podjął zawieszony postępowanie i wyznaczył termin rozprawy na dzień 27 stycznia 2011 r. (k. 257, 258). Wezwanie na termin rozprawy zostało zaadresowane do A. E. na adres ul. (...) i po dwukrotnym awizowaniu wróciło do Sądu Rejonowego (k. 293, 330). W odpowiedzi na wezwanie pełnomocnik A. E. złożył oświadczenie, że znana jest mu data rozprawy, wyrażając zgodę, aby odbyła się pod nieobecność uczestniczki (k. 298). W toku posiedzenia z dnia 27 stycznia 2011 r. Sąd uzyskał informację o śmierci uczestniczki L. G. i zawiesił postępowanie (k. 365). Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2011 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie spadkobiercę E. M. i podjął zawieszony postępowanie (k. 369). Jednocześnie Sąd wyznaczył termin kolejnej rozprawy na dzień 13 marca 2012 r., o czym zawiadomił uczestników (k. 369). Pismem z dnia 29 lutego 2012 r. część uczestników sprecyzowała wniosek wnosząc o całkowite zniesienie współwłasności nieruchomości (k. 373). W toku posiedzenia w dniu 13 marca 2012 r. Sąd uzyskał informację o śmierci E. M. i zawiesił postępowanie, natomiast podjął go postanowieniem z 14.12.2011 z udziałem M. Z. (k. 421). Kolejny termin posiedzenia został wyznaczony na dzień 12 czerwca 2012 r., w toku której Sąd przesłuchał kolejnych uczestników i dopuścił dowód z opinii biegłego w zakresie budownictwa, celem ustalenia czy stan wynikający załączonych do wniosku oświadczeń o samodzielności z 21 października 2002 r. w zakresie ilości lokali w budynkach przy ul. (...) pokrywa się ze stanem faktycznym, jak też opisanie w sposób pozwalający na wyodrębnienie pozostałych lokali w zaświadczeniach tych nie ujętych oraz wyliczenie udziału w nieruchomości wspólnej przypadających na rzecz poszczególnych lokali, jak też ustalenie, czy możliwy jest podział nieruchomości na dwie nieruchomości budynkowe, a jeżeli tak, określenie prac adaptacyjnych poprzedzających jego dokonanie oraz celem przeprowadzenia tego dowodu rozprawę odroczył z terminem na piśmie (k. 455-467). W dniu 20 czerwca 2012 r. część wnioskodawców złożyło pismo stanowiące sprzeciw dla dopuszczenia dowodu z opinii biegłego (k. 473). W dniu 9 lipca 2012 r. została sporządzona odezwa do biegłego T. B. (2) wraz z wyznaczeniem mu 3 miesięcznego terminu na sporządzenie opinii (k. 474). W piśmie z dnia 4 listopada 2012 r. biegły wskazał na potrzebę dokonania pomiarów inwentaryzacyjnych i poszerzenie zakresu opinii (k. 476). Sąd polecił przystąpienie do wykonania opinii przez biegłego pismem z dnia 13 listopada 2012 r. (k. 478). Jednocześnie zarządzeniem z dnia 13 listopada 2012 r. biegły został zobowiązany do zwrotu akt na okres 3 dni i ponownego ich podjęcia po tym terminie (k. 479). Pismem z dnia 28 listopada 2012 r. część wnioskodawców wniosło o odrzucenie opinii tego biegłego podnosząc, że biegły winien opierać się na istniejącej inwentaryzacji, a nie dokonywać

własnych pomiarów (k. 481). Następnie trwała wymiana korespondencji między biegłym i uczestnikami. W związku ze stanowiskiem wyrażonym w piśmie przez niektórych uczestników kwestionujących potrzebę prowadzenia dowodu z opinii biegłego, zarządzeniem z dnia 5 stycznia 2013 r. Sąd zwrócił się do wnioskodawców o wyrażenie stanowiska w zakresie akceptacji dołączonej do akt inwentaryzacji techniczno-budowlanej jako podstawy dla poczynienia ustaleń w sprawie, dodatkowo Sąd zobowiązał wnioskodawców do wskazania w terminie tygodniowym czy jest możliwe, aby wnioskodawca P. K. udzielił pełnomocnictwa do jego reprezentowania w toku niniejszego postępowania pod rygorem wszczęcia długotrwałej procedury doręczenia zagranicznego (k. 490). Sąd zwrócił się też do innego biegłego R. M. (1) z pytaniem, w jakim terminie może podjąć się sporządzenia opinii na okoliczność ustalenia, czy jest możliwe zniesienie współwłasności nieruchomości poprzez jej podział fizyczny na dwie nieruchomości budynkowe, określenie zakresu ewentualnych prac adaptacyjnych. Sąd zwrócił się również do USC o nadesłanie skróconego aktu zgonu S. K. (k. 490). W piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. uczestniczka D. L. podtrzymała swój wniosek o podział nieruchomości na dwie niezależne nieruchomości budynkowe (k. 495). W piśmie z dnia 8 stycznia 2013 r. wnioskodawczynie D. L. oraz B. K. zwróciły się o przywrócenie biegłego T. B. (2) do wykonania opinii (k. 498). Następnie po uzyskaniu stanowiska uczestników w zakresie wskazanych wyżej wezwań Sąd zobowiązał M. M. do wykazania umocowania do działania w imieniu uczestnika oraz zwrócił się do biegłego R. M. o sporządzenie w terminie 2 miesięcy w 43 egzemplarzach opinii (k. 509). W dniu 18 kwietnia 2013 r. biegły R. M. złożył opinię, która została doręczona uczestnikom wraz z wyznaczeniem im terminu do składania zarzutów (k. 537). Uczestnicy złożyli szereg pism procesowych zawierających zarzuty do opinii (k. 576-594). Postanowieniem z dnia 22 maja 2013 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie za sporządzenie opinii oraz zarządził doręczenie tego postanowienia uczestnikom (k. 595). Sąd wzywał też uczestników do przedłożenia odpisów pism złożonych w sprawie. Korespondencja była doręczana m.in. na adres pełnomocnika P. B. (k. 614 b). W dniu 15 lipca 2013 r. uczestniczki B. K. i D. L. wniosły zażalenie na postanowienie z dnia 22 maja 2013 r. (k. 669). Dodatkowo do akt wpłynęło pismo biegłego T. B. informujące, że w związku z naciskami ze strony uczestników postępowania nie widzi możliwości sporządzenia opinii w sprawie (k. 673). W dniu 25 lipca 2013 r. swój udział w sprawie zgłosili nowi uczestnicy, którzy nabyli udział w nieruchomości od Akademii (...). W piśmie, które wpłynęło do Sądu w dniu 10 sierpnia 2013 r. biegły ustosunkował się do zarzutów, jakie były kierowane do opinii (k. 781). Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy odrzucił zażalenie B. K. i D. L. na postanowienie z dnia 22 maja 2013 r. (k. 785). Zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2013 r. Sąd zobowiązał biegłego R. M. do sporządzenia w terminie 2 miesięcy w 42 egzemplarzach opinii inwentaryzacyjnej nieruchomości przy ul. (...)/al. (...) bądź wskazania czy istnieją podstawy do oparcia się na istniejącej inwentaryzacji (k. 788), oraz zarządził zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 13 stycznia 2014 r. Przed terminem wyznaczonej rozprawy niektórzy uczestnicy złożyli pisma zawierające oświadczenia, że zostali oni zawiadomieni o terminie rozprawy (k. 819-830). W toku posiedzenia w dniu 13 stycznia 2014 r. większość wnioskodawców złożyła oświadczenia, że są zainteresowani takim zniesieniem współwłasności, w wyniku którego dojdzie do wydzielenia lokali wraz z pomieszczeniami przynależnymi (piwnicami) przy uwzględnieniu konieczności wykonania prac adaptacyjnych, nie wyrazili natomiast zgody na podział nieruchomości budynkowej i pokrycie prac adaptacyjnych. Odmienne stanowisko wyrażały dwie uczestniczki B. K. i D. L. (k. 835). W toku przedmiotowego posiedzenia Sąd wezwał też pełnomocnika A. E. do przedłożenia pełnomocnictwa udzielonego przez mocodawcę, z którego wynika, że P. B. jest upoważniony do jej reprezentowania w toku niniejszego postępowania jako osoba bliska, pozostająca z mocodawczynią w stosunku stałego zlecenia lub zarządzająca majątkiem oraz zobowiązał T. S. do przedłożenia, w terminie tygodniowym pełnomocnictwa udzielonego przez J. S. (2), z którego wynika upoważnienie do jego reprezentowania w toku niniejszego postępowania (k. 836). W toku tego posiedzenia Sąd wydał 8 postanowień oraz 15 zarządzeń (k. 836, 837). W dniu 13 stycznia 2014 r. wnioskodawczynie złożyła zażalenie na postanowienie o odrzuceniu zażalenia (k. 894). W dniu 22 stycznia 2014 r. do akt wpłynęło pismo biegłego T. B., w którym poinformował, że może podjąć się wykonania opinii po ponownym zleceniu jej przez Sąd (k. 900). Zarządzeniem z dnia 23 stycznia 2014 r. poinformował biegłego T. B., że opinia inwentaryzacyjna będzie sporządzana przez biegłego R. M. oraz zarządził przedłożenie akt Przewodniczącej Wydziału w związku z postępowaniem międzyinstancyjnym (k. 903). Pismem z dnia 7 lutego 2014 r. uczestnik postępowania wniósł o wyznaczenie zarządcy nieruchomości, co motywował konfliktem jaki istnieje między współwłaścicielami (k. 963). W dniu 6 maja 2014 r. do akt sprawy została złożona prywatna opinia sporządzona przez T. B. (2) (k. 1081). Postanowieniem z dnia 28 maja 2014 r. Sąd Okręgowy na zasadzie art. 395 §2 k.p.c. uchylił postanowienie wydane w dniu 4 grudnia 2013 r. w zakresie odrzucenia zażalenia

B. K. (k. 1132). W dniu 11 czerwca 2014 r. do akt sprawy wpłynęła opinia uzupełniająca R. M. (k. 1138). Dalej Sąd doręczał odpisy pism oraz opinii oraz kontynuował postępowanie międzyinstancyjne, a to w związku z uzupełnieniem braków zażalenia (k. 1253). Uczestnicy w międzyczasie złożyli również wnioski o sprostowanie protokołu rozprawy oraz załącznik do protokołu rozprawy precyzując swoje wnioski. W toku kolejnego posiedzenia, jakie odbyło się w 21 października 2014 r. Sąd skoncentrował się na wyjaśnieniach biegłego R. M., który odpowiadał na stawiane względem opinii zarzuty (k. 1363). Kolejny termin został wyznaczony na dzień 16 grudnia 2014 r. W dniu 20 października 2014 r. B. S. oświadczyła, że nabyła prawomocnie spadek po zmarłym uczestniku Z. K. dołączając akt poświadczenia dziedziczenia (k. 1471). W toku posiedzenia z dnia 16 grudnia 2014 r. Sąd kontynuował przesłuchanie biegłego w związku z podniesionymi zarzutami (k. 1522). W związku z wpływem kolejnych zarzutów do opinii Sąd rozprawę odroczył z terminem na dzień 24 marca 2015 r. (k. 1524), wydał też postanowienie o wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze uczestników B. S. i Z. K., a to w miejsce zmarłego uczestnika Z. K. (k. 1525). W dniu 24 marca 2015 r. z uwagi na opóźnienie oraz ilości czynności technicznych związanych z przeprowadzeniem posiedzenia w sprawie Sąd odroczył rozprawę z terminem na dzień 28 lipca 2015 r. (k. 1618). Jednocześnie zarządził doręczenie biegłemu kolejnych zarzutów oraz zwrócenie się do uczestników o ostateczne sprecyzowanie stanowiska, w tym udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy i jakie lokale wyszczególnione w opinii biegłego R. M. chcą, aby im przypadły wraz z przynależnościami, oraz czy domagają się spłat bądź dopłat pouczając, iż ewentualne rozliczanie spłat lub dopłat spowoduje niemożność zakończenia niniejszego postępowania w możliwym do przewidzenia nieodległym terminie (k. 1619). W okresie przerwy między rozprawami biegły wyznaczył kolejny termin wizji lokalnej mającej na celu dokonanie pomiarów inwentaryzacyjnych (k. 1656), złożył też odpowiedź na kolejne zarzuty (k. 1661). W toku posiedzenia z dnia 28 lipca 2015 r. Sąd kontynuował postępowanie dowodowe i uznając sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia wydał postanowienie wstępne przez jego odczytanie i podanie ustnych zasadniczych powodów rozstrzygnięcia wraz z pouczeniem o przysługujących środkach zaskarżenia (k. 1694, 1695). Następnie Sąd sporządził uzasadnienie postanowienia (k. 1727). W dniu 21 września 2015 r. wpłynęła apelacja uczestnika K. T., zaś 1 października apelacja uczestniczki B. K., które to apelacje obarczone były brakami (k. 1739, 1750, 1766). Zarządzeniem z dnia 1 grudnia 2015 r. po uzupełnieniu braków apelacji Sąd nadał im bieg doręczając ich odpisy pozostałym uczestnikom (k. 1777). Zarządzeniem z 2 marca 2016 r. akta sprawy zostały przekazane do Sądu Okręgowego wraz z apelacjami i zażaleniem, gdzie została nadana sygn. II Ca 603/16 (k. 1850). Termin rozprawy zostały wyznaczony na dzień 10 czerwca 2016 r., o czym zostali zawiadomieni uczestnicy oraz pełnomocnicy (k. 1880). Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. zażalenia uczestniczek na postanowienie w przedmiocie wynagrodzenia biegłego zostało oddalone (k. 1901). W trakcie rozprawy apelacyjnej Sąd Okręgowy stwierdził, że aktach brak jest pełnomocnictwa udzielonego adw. W. S. przez uczestniczkę D. T., zaś pełnomocnictwo udzielone przez J. S. (2) T. S. nie obejmuje umocowania do reprezentowania przed Sądami, podobnie jak pełnomocnictwo udzielone przez A. E. P. B., w związku z czym zobowiązał adw. W. S. do złożenia pełnomocnictwa oraz rozprawę odroczył z terminem na piśmie (k. 1941). Postanowieniem z dnia 22 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone postanowienie, znosząc postępowanie w całości i przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie do ponownego rozpoznania (k. 1969). Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia postanowienia wskazał, że Sąd Rejonowy procedował pomimo braku podpisów pod wnioskiem inicjującym postępowanie. Wskazał też, że A. E. została wskazana we wniosku jako jedna z wnioskodawców jednak nie podpisała wniosku, a zawiadomienie o terminie pierwszej rozprawy wróciło z informacją o braku podjęcia w terminie. W ocenie Sądu Okręgowego pełnomocnictwo jakim legitymował w się w dalszym toku postępowania pełnomocnik P. B. nie upoważniało do reprezentowania jej przed Sądem i stanowiło jedynie pełnomocnictwo do zawarcia umowy o zniesienie współwłasności i czynności związanych z tą umową. Podkreślił również, że P. B. w ogóle nie miał zdolności postulacyjnej i nie mógł być również traktowany jako pełnomocnik do doręczeń. W ocenie Sądu Okręgowego wskutek uchybienia przepisom postępowania A. E. oraz inne osoby, które wniosku nie podpisały i nie brały udziału w postępowaniu, pozbawieni zostali możliwości obrony swoich praw, co wyczerpuje hipotezę art. 379 pkt 5 k.p.c., a nadto pełnomocnik nie był należyście umocowany (k. 1970).

Mając na względzie wskazaną wyżej sekwencję zdarzeń oraz występujące pomiędzy kolejnymi czynnościami sądu odstępy czasu, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie doszło do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy skarżących.

W ocenie Sądu Okręgowego decydującym uchybieniem Sądu I instancji mającym wpływ na czas trwania przedmiotowego postępowania związane było z zaniechaniem uzupełnienia braków pełnomocnictwa w ramach postępowania. Co prawda Sąd I instancji podejmował w toku postępowania czynności wstępne zmierzające do usunięcia tegoż braku, jednakże kwestii tej nie poświęcił następnie należytej dalszej uwagi, co doprowadziło w efekcie do wydania rozstrzygnięcia w warunkach nieważności postępowania. Powyższe spowodowało, że Sąd Okręgowy uchylił postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, co niewątpliwie wydłużyło czas oczekiwania na wydanie prawomocnego rozstrzygnięcia. Należy jednak podkreślić, iż na długość postępowanie, niezależnie od zaangażowania Sądu miała wpływ konieczność wielokrotnego doręczania licznych pism składanych przez uczestników (często obarczonych brakami), zmiany podmiotowe oraz obowiązek zawieszania postępowania w przypadku śmierci któregoś z uczestników. Już sam okres dwukrotnego obligatoryjnego zawieszenia postępowania uniemożliwił jego sprawne prowadzenie przez okres około 2 lat. Zatem zachodziły także obiektywne, nie leżące po stronie sądu przeszkody uniemożliwiające sprawne nadanie sprawie biegu. Nie można pominąć także tego, iż procedowanie mające na celu ustalenie czy możliwy jest podział fizyczny nieruchomości przy ul. (...) w K. na dwie nieruchomości oraz czy inwentaryzacja nieruchomości dołączona do wniosku jest zgodna ze stanem rzeczywistym zajęło okres 3 lat (czerwiec 2012 r. do lipiec 2015 r.). Jest to okres stanowczo za długi, biorąc pod uwagę, że kwestie wymagające specjalnych wiadomości miały jedynie charakter wstępny, gdyż dotyczyły sposobu zniesienia współwłasności i ustalenia zakresu prac adaptacyjnych niezbędnych celem uczynienia zadość przesłankom samodzielności lokali. Jednakże nie można pominąć tego, iż sprawa jest skomplikowana w szczególności ze względu na ilość uczestników oraz ich często rozbieżne stanowiska. Zatem sposób i czas prowadzenia dowodu z opinii biegłego był wymuszony przede wszystkim stopniem złożoności problemu, rozbieżnymi stanowiskami uczestników postępowania z uwagi na liczne koncepcje dokonania podziału nieruchomości. Rozbieżność stanowisk uczestników a także liczne zarzuty do opinii przyczyniły się do obszernego i czasochłonnego ustosunkowania się do nich.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy stwierdził, że doszło w sprawie do przewlekłości i orzekł jak w punkcie 1 sentencji, na podstawie art. 12 ust. 2 powołanej ustawy.

Stosownie do treści art. 12 ust. 4 powołanej ustawy uwzględniając skargę, sąd na żądanie skarżącego przyznaje od Skarbu Państwa sumę pieniężną w wysokości od 2.000 zł do 20.000 zł. Określając wysokość odpowiedniej - dla konkretnego uprawnionego - kwoty sąd ma obowiązek uwzględnienia przy tym ujawnionych, w toku postępowania w przedmiocie skargi na przewlekłość, a mających znaczenie dla jej wymiaru, okoliczności. W szczególności powinien wziąć pod uwagę sam rodzaj dolegliwości spowodowanej dla strony opieszałością postępowania, czas trwania tej przewlekłości, jej przyczyny, charakter postępowania, w którym stwierdzono przewlekłość, a także wpływ strony na zaistnienie tej przewlekłości. Kierując się tymi kryteriami, biorąc pod rozwagę interes skarżącego T. B. (1) a nadto wysokość kwot przyznanych innym uczestnikom postępowania, którzy w żaden sposób nie przyczynili się do zaistnienia przyczyny stwierdzenia przewlekłości postępowania, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że odpowiednią dla zrekompensowania skarżącemu naruszenia jego praw jest żądana przez niego kwota 7 000 zł. Co do żądania zgłoszonego przez skarżącą J. S. (1) należy wskazać, że przyznanie jej kwoty 20000 zł nie znajduje żadnego uzasadnienia w sprawie. Nadto na wysokość przyznanej jej kwoty ma wpływ fakt, iż wspólnie z mężem na zasadach wspólności majątkowej pozostaje współwłaścicielem udziału w nieruchomości a P. S. do sprawy II S 248/16 otrzymał już 1/2 części z kwoty 7000 zł. Zatem uznając naruszenie interesu tej skarżącej w takim samym zakresie jak skarżącego T. B. (1) zasadzono na jej rzecz kwotę 3500 zł.

Wobec uwzględnienia skargi, zwrotowi na rzecz skarżących, w trybie art. 17 ust. 3 ustawy, podlegała uiszczona tytułem opłaty od skargi kwota 100 zł.

SSO Katarzyna Oleksiak SSO Beata Tabaka SSO Joanna Czernecka